

RECENZE STUDENTŮ OSTRAVSKÉ UNIVERZITY (vyberte nejlepší!)

Ve spolupráci s Ostravskou univerzitou budou v Párku vycházet recenze studentů OU. Čtenáři pak mohou vybírat ty nejzdařilejší. Nejlepší recenzenti budou odměněni. Více uvnitř.

Párek JUNIOR

Novou součástí časopisu Párek je příloha Junior. V ní se budou objevovat články o dětských knihách, recenze, doporučení i autorská prozaická díla našich dětských čtenářů. K této příležitosti se vyhlašuje i soutěž „Mladý recenzent“. Více uvnitř.

Dále v čísle:

HYPNOTIZÉR – Lars KEPLER

Psychiatr Erik Maria Bark je uznávaný odborník na léčbu traumat pomocí hypnózy. Jedné prosincové noci ho probudí zvonění telefonu. Volá mu detektivní inspektor Joon Linna z nemocnice ve Stockholmu a prosí ho, aby okamžitě přijel k případu malého chlapce, který je v bezvědomí, ve velmi kritickém stavu. Erik je jedinou nadějí, jak může policie chlapce vyslechnout a zjistit, kdo brutálně zavraždil jeho rodiče a mladší sestru.

SPĚŠNÝ VLAK Ch.24.12 – Jan POLÁČEK

Čechy jsou součástí tisícileté říše a německé Fleischer zní v dané situaci lépe než obyčejné Řezníček. Spěšný vlak Ch.24.12 je mrazivým příběhem poněmčené rodiny významného úředníka komisariátu, pro něhož rozkaz nadřízených stojí nade vším. Důsledně koná svou děsivou práci a pro přesvědčení je ochoten obětovat i své blízké.

VALKÝRY – Paolo COELHO

Dnes už klasický román Paula Coelho Valkýry (napsaný roku 1992) je autobiografický a zároveň široce platný příběh dvou povahově odlišných partnerů, jejichž manželství hrozí rozpad. Oba si během čtyřicetidenního pobytu v Mohavské poušti v roce 1988 uvědomují své nejnvtitnější konflikty a ob stojí ve zkoušce při setkání se skupinou bojovných Valkýr hlásajících příchod doby velkých proměn.

RECENZE STUDENTŮ OSTRAVSKÉ UNIVERZITY

(vyberte nejlepší!)

Ve spolupráci s Ostravskou univerzitou budou vycházet v Párku recenze studentů OU, které musí psát v rámci studií literární kritiky, vedené PhDr. Petrem Hrtánkem, PhD. Jedná se tedy částečně o profi recenze, které v rámci soutěže můžete sami ohodnotit svými hlasy. Na konci června pak budou nejlépe hodnocení recenzenti odměněni knižními dary. Nejlépe hodnocený recenzent k tomu dostane i poukázku na roční registraci do KMO zdarma. Své hlasy můžete posílat emailem na boboking@email.cz, volejnicek@kmo.cz, nebo nahlásit na pobočkách KMO.

Soutěžní recenze - OU 7

JANOTA, Marek

VŠECHNO, CO VIDÍM (Argo, Praha 2009)

Architektonický debut Marka Janoty

Začínající a doposud ne příliš známý spisovatel Marek Janota (1977), rodák z jihočeských Strakoníc, pracoval po studiu fakulty architektury na ČVUT v pražském ateliéru a následně několik let v Londýně, kde sbíral cenné zkušenosti pro své další kariérní postupy. Londýnská praxe se tak stala silným inspiračním zdrojem, který ho vedl k napsání jeho debutové knihy s názvem *Všechno, co vidím*.

Hlavním hrdinou autorovy prvotiny je mladý ambiciózní a nadějný architekt David Melich, s nímž se v knize poprvé setkáváme v prostředí úspěšné londýnské stavební firmy v pozici projektanta. Stereotypní práce jej však příliš nenaplňuje, očekávaný vzestup na kreativnější místo je v nedohlednu, pracovní život lze jen stěží oddělit od soukromého. Proto před zdánlivě lukrativním uplatněním v zahraničí, které mu však přináší spíše zklamání, David volí variantu návratu do vlasti a odchází do Prahy.

Po krátké úvodní části odehrávající se v Londýně se děj přesouvá do prostředí menší pražské architektonické společnosti Homola & Janík, v níž David na delší dobu nachází pracovní zázemí. S novým zaměstnavatelem přichází i hlavní dějová linie celého příběhu, a to práce na výstavbě multifunkčního centra Nová Oáza, které má vyrůst v místě problémové pražské čtvrti. Tato zakázka je pro Davida jedinečnou příležitostí, jak prodat všechny dosavadní znalosti a zkušenosti. Při cestě za vytyčeným cílem je pro hlavního hrdinu výhodou, že důvěrně zná nebezpečné prostředí místa, které se má zanedlouho proměnit ve svět nekonečných možností a splněných přání. Setkává se zde s řadou pochybných stvoření, s tuláky a opilci, kteří nežijí, ale pouze ze dne na den přežívají ve svých primitivních obydlích. Ačkoli je sám svědkem pokusu o vraždu a krádeží, které jsou zde na denním pořádku, setkává se s odporem vůči zásahu do této chudé čtvrti plné kriminality. Poznává, jak je obtížné budovat na již dříve obydlených místech a čelit odmítání ochránců, vnímá překážky doprovázející každý jeho krok na cestě za realizací gigantického projektu. Uvědomuje si, jak jej práce zcela pohlcuje, neboť nejen profesní, ale i jeho již tak chudý soukromý život se stává součástí reklamy, která má v dnešní době neskutečný vliv. Osobní život hlavního hrdiny je v knize jakoby utlačován, čtenář se s ním seznamuje spíše útržkovitě. Osobami, jež v něm dominují, jsou Davidův nejlepší přítel Igor a nová známost Sára z pochybné čtvrti, do níž se David přestěhoval. Ostatní postavy jsou známy jen v podobě Davidových letmých vzpomínek na dětství či práci v Londýně nebo tvoří mozaiku figurek, které se kolem něj pohybují v místě pražského bydliště, aniž by do jeho života nějakým výrazným způsobem vstoupily. Prvořadé místo na Davidově žebříčku hodnot totiž před mezilidskými vztahy zaujímá jeho profese, kvůli níž nikdy neváhá vybočit ze zajetých kolejí, opustit vše, co do té doby tvořilo součást jeho každodenního života, a vydat se za dalšími novými plány a vyššími cíly.

Prostřednictvím příběhu Davida Melicha autor čtenáře zavedl do atraktivního prostředí světa architektury, se kterým je z vlastní zkušenosti skvěle obeznámen. Novela je tak zčásti autobiografickým dílem, neboť se autor při psaní inspiroval svým studiem, pobytem v Londýně i současnou profesí architekta. Knihu tematicky rozdělil do tří oddílů, které spolu navzájem korespondují a dějově na sebe navazují. Zpočátku nepříliš poutavé vyprávění o architektonickém řemesle bez náznaku hlavní dějové linky nabírá spád ve střední části knihy, v níž se již naplno rozehrává boj člověka za dosažení vytyčeného cíle. Ve výsledku pak všechny tři oddíly knihy tvoří jednotný celek, který dává nahlédnout jak do Davidovy minulosti strávené sbíráním zkušeností různě po světě, zejména pak v Londýně, tak do přítomnosti hlavní postavy, jež autor zasadil do české metropole.

Ačkoli by se mohlo na první pohled zdát, že prostředí architektonických společností bude čtenářsky hůře přístupné, opak je pravdou. Autor se vyhnul přílišnému množství profesionalismů a použil je pouze tam, kde to bylo zcela nezbytné. Současné téma přiblížil nevyumělkovaným prostým jazykem blízkým všem čtenářům. Autentickými popisy, které děj oživily, věrohodně zaznamenal i problémovou pražskou čtvrt, hrající v knize jednu z klíčových rolí: „*Spodní je podivná ulice a po setmění se její bizarnost ještě násobí. Na úpatí kopce svoji přítomnost do noci vyřvávají pochybné nalejvárny, striptýz bary, herna, která se jmenuje Kasino, do pozdních hodin otevřené bazary. Naproti se temnotou táhne řada zdemolovaných, většinou opuštěných činžáků, kostelík a pak stovky metrů dlouhá hřbitovní zed’.*“ Příběh je živým vyprávěním hlavního hrdiny, které zpestřují čtivé, dobře zrekonstruované dialogy postav. Jazykem lehce přístupným a blízkým dnešnímu čtenáři tak autor přiblížil moderní téma a zčásti jej nenásilně zaskvětil i do jeho problematiky.

Nejen zajímavý námět je však tím, co může na čtenáře zapůsobit. Kniha již na první pohled upoutá svou grafickou podobou, kterou se od většiny beletristických děl poměrně odlišuje. Vazba z tvrdých desek ze silného kartonu, kontrastní vzory na obálce přední strany a netradiční umístění propagačního textu v reflexní oranžové barvě jsou tím, co činí knihu i po výtvarné stránce velmi originální a zajímavou.

Andrea Kopečková

PÁREK JUNIOR

Redakce Párku v sekci JUNIOR vyhlašuje čtenářskou soutěž „**Mladý recenzent**“. Všichni čtenáři dětských knihoven KMO mohou zasílat své příspěvky do redakce Párku (boboking@email.cz), nebo je odevzdat na jakékoliv pobočce dětské knihovny KMO. Nejedná se pouze o recenze! Mohou to být i doporučení na knihy či jiné aktivity v knihovně, články, či vlastní beletristické či jiné práce. Každé tři měsíce pak budou vyhodnoceny ty nejlepší, a vítěz bude odměněn pěknou knižní cenou.

Ahoj Párci!

Vytvořili jsme přílohu Párek junior pro Vás mladé i malé, abyste i Vy měli šanci někde zveřejnit svá literární nebo výtvarná díla a abyste se dozvěděli o novinkách v knihovně, nejen knižních.

Čekali jsme, jaké budou vaše reakce, a moc nás těší, že každý měsíc dostáváme stále více a více Vašich příspěvků. Je jedno, jestli to je recenze, povídka, báseň,

ilustrace ke knize, vždy nám Váš příspěvek udělá radost a opravdu všechny se je snažíme otisknout, i když to někdy není možné.

Moc si také vážíme navázané spolupráce se ZŠ Gen. Píky, odkud nám paní učitelka Magincová zaslala básně svých žáků.

Pokud tedy patříš mezi váhavce, tak se nevaž a odvaž se nám donést nebo poslat svůj příspěvek. Možná právě ty budeš patřit mezi šťastné výherce pěkných knižních cen.

Těšíme se!

Mějte se pěkně a jarně a nezapomeňte za jarních večerů sáhnout po pěkné knize☺

Meryclare

NOC S ANDERSENEM

Co je to Noc s Andersenem, a proč se slaví?

Dominik M.: noc s duchem

Kateřina B.: při noci s Andersenem se spí v knihovně a čtou se jeho příběhy

Lucie M.: slaví se, protože byl slavný a vymyslel knihy, proto se slaví v knihovně a spí se tam

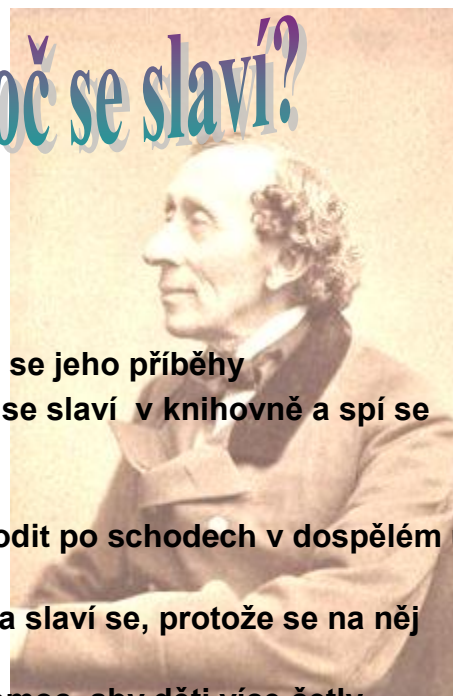
Petr Š.: protože zemřel

Honza G.: že tu budeme spát ve spacákách a pak budeme chodit po schodech v dospělém u knihách a budeme hrát

Dominik L.: že se v knihovně spí a hrají se hry, máme masky a slaví se, protože se na něj vzpomíná

Tereza P.: děti, které spí v knihovně a hrají hry, protože na pomoc, aby děti více četly

Hans Christian Andersen se narodil 2. dubna 1805 ve městě Odense a zemřel 4. srpna 1875. Noc s Andersenem je tedy opravdu noc s duchem, ale tento dánský pohádkář za svého života napsal tolik krásných pohádek Malenka, Slavík, Princezna na hrášku, Sněhová královna, Císařovy nové šaty, Ošklivé káčátko atd., že se díky nim stal vlastně nesmrtelným. Noc s Andersenem se slaví tedy nejen na jeho počest, ale také na počest všech pohádkářů a pohádek!!!

Zprávy z království Obratlist

Noc s Andersenem

Dne 1. dubna 2011 Její Veličenstvo královna Petronie I. z pohádkového království Obratlist poctila tuto knihovnu svou návštěvou při příležitosti Noci s Andersenem. Její Výsost doprovázeli také první rytíř Gabriel, dvorní šašek (který pochopitelně nesmí nikdy chybět tam, kde budou děti) a bezpečnostní skřet Ondřej.

Děti z první třídy ZŠ Matiční 5 pod vedením paní učitelky Olgy Maturové se na jednu noc staly studenty skřítků školy pro hrdiny. V takové škole se ale nesetkáme s počty, prvoukou nebo českým jazykem. Ba ne, tohle je škola skřítků, a to znamená pohádky.

Během večera plného kouzel jsme se střetli se zákeřnými hádankami starého draka, zatančili si s frenetickou vílou, občerstvili se jako praví hrdinové po dobrodružné výpravě a vyřešili všechny zamotance a zapletence v popletených pohádkách. Také jsme nemohli opomenout prastarou tradici, která nám velí zprávu o naší noci v knihovně zapsat na list papíru a v lahvi poslat do dále ve vodách řeky Ostravice. Před spaním nesměla chybět pohádka na dobrou noc a když už padla tma a mraky zakryly hvězdy, i nám se zavírala očka a šli jsme spát (i když se pořád někdo loudal na záchod).

Beseda s Alenou Ježkovou

Naše knihovna nehostila jen královnu pohádkové země, ale 6. 4. 2011 také spisovatelku Alenu Ježkovou, která pro nás sepsala řadu pověstí, českých, moravských i řeckých. A jak se k tomu vlastně dostala?

Jednoho dne si povídala se svou dcerou a zjistila, že neví nic o Praze. Chtěla jí dát nějaké čtivé knihy, ale zjistila, že žádné takové nejsou! A tak jí nezbylo, než aby se do psaní pustila sama. První kniha o Praze se jmenovala Praha, babka měst. Od ní byl jen krůček k sepsání dalších pověstí i jiných příběhů, jako je třeba Prahou kráčí lev, až nakonec převyprávěla i nejstarší mýty naší země.

S paní Ježkovou si přišly popovídat knihovnice, ale hlavně děti z 5. D ze ZŠ Matiční 5. Pečlivě si prostudovaly celé její dílo a na besedě hýřily dotazy o všem možném. Od inspirace k jejím knihám až k tomu, jak vlastně taková kniha vzniká.

Na závěr jsme si všichni poslechli dramatické líčení bitvy u Kresčaku, kde zahynul český král Jan Lucemburský, klenot evropského rytířstva.

(Království Obratlist se rozléhá za devatero horami, řekami a lesy, tam, kde pečení holubi sami létají do huby a lišky dávají dobrou noc a shodou okolností to je zhruba tam, co Oddělení pro děti a mládež Knihovny města Ostravy; královský zpravodaj Jan Hykel)

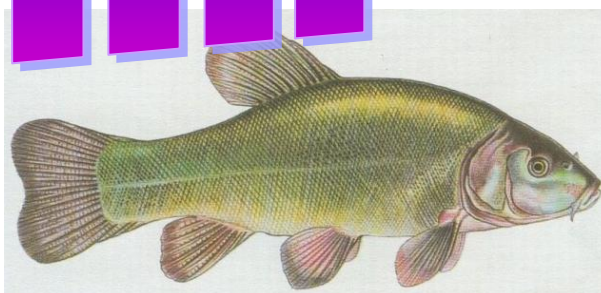
FOTOGALERIE

Z tvorby našich mladých čtenářů
Z tvorby našich mladých čtenářů

Hana Štreitová, 10 let, čtenářka z pobočky Daliborova 9, Mariánské Hory

Líný lín

V řece Odře na Ostravsku kdysi bydlel líný Lín. Byl opravdu moc líný. Měl-li vyčistit kořeny leknínu, tak řekl: „ÁÁÁ, já to vyčistím potom.“ Takhle to bylo pořád.

Když si jednou jeho matka řekla: „Tak! Náš Líneček je hodně líný! Mám nápad! Co kdybychom hráli, že jsme nemocní? Tak by mohl přestat být lenivec!“ Táta na to: „To je dobrý nápad!“ A jak se vymyslelo, tak se taky stalo. Druhý den ráno přišel Lín k mamince a tatínkovi do ložnice a ptal se, co je se snídání. Maminka a tatínek řekli, že jsou nemocní a bolí je v krku, což nebyla pravda a že je bolí také hlava. Tak se lín zaleknul. Hned šel uvařit horký heřmánkový čajíček. Měli sice hodně čajíčků, ale tenhle čaj je na tyhle věci nejlepší. Maminka s tatínkem se divili. Za pět minut už tu byl Lín. Sice oba říkali, ať to nese opatrně, jenže Lín zakopl o kámen a oba čaje se vylily na mámu a tátu. Maminka i tatínek moc plakali. Mladý Lín ihned zavolal sanitku. Bylo mu to opravdu líto. Mámu a tátu odvezli do nemocnice.

Zatímco byli v nemocnici, tak byl malý Lín u babičky. Tentokrát byli vážně nemocní. V nemocnici byli tři dny, a potom je pustili domů, ale nikam nesměli chodit. Babička odvezla Lína domů mamince a tatínkovi. Lín jim slíbil, že se o ně bude starat. Každý den ráno uvařil mámě a tátovi horký čaj.

Začal být pracovitý. To co dělal pro mámu a tátu, to oběma pomáhalo.

Uběhlo pár měsíců a máma s tátou byli jako dřív, to tak že byli zdraví. Od té doby co Lín rodiče popálil, už nebyl vůbec líný, takže když mu máma řekne, aby vyčistil leknín nebo něco uklidil, tak je jak blesk.

Kateřina Biolková, 9 let, čtenářce z pobočky Daliborova 9, Mariánské Hory

O chobotnici a princezně Emilce

Byla jednou jedna chobotnice, která měla služebníka – Žraloka. Ten musel odnášet nejhezčí princezny pod hladinu moře. Jednou unesl snad tu nejhezčí ze všech, princeznu Emilku. Zlá chobotnice měla kouzelné bubliny, takže princezny mohly dýchat i pod vodou. Musely sloužit chobotnici a jejich nádherný zpěv vábil námořníky do moře. tam je chobotnice svými chapadly stahovala pod mořskou hladinu.

Král, tatínek Emilky, vyhlásil do světa, že kdo zachrání jeho dceru, tak ji dostane za manželku a celé království. Přihlásilo se mnoho princů, ale žádný se pod hladinu moře neodvážil. Až se jednou objevil syn rybáře Erik. Ten od dětství plaval a potápěl se v moři. Na pláži uviděl mládě žraloka které uvízlo v síti. Erik mu pomohl zpět do moře a tím mu zachránil život. Když žralok uviděl Erika, řekl mu: „Princeznu Emilku unesla zlá chobotnice, abys ji přemohl, musíš zničit její srdce, které má v truhle.“

Erik neváhal a potopil se do moře. Chobotnice spala po těžkém dnu. Erik jí vzal truhlu a srdce propíchl nožem.

A tak se mohly všechny princezny šťastně vrátit domů ke svým rodinám. Erik se oženil s Emilkou a spravedlivě společně vládnu celému království.

A jestli nezemřeli, žijí tam dodnes.

Záložky

V. Friedelová, D. Galusová – 8.A

Záložky hlídají stránky

Vidí každá slova,

Otočí se někdy zpátky

Doleva i doprava

Prohlížej si knihu

Tam a zpět

Aby ji viděl celý širý svět.

Záložky jsou prima věc

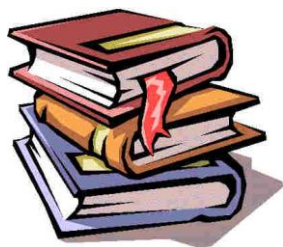
Dají se i na pokec

Z toho tedy vychází,

že záložka se v knihách nachází.

Lék na nudu

Lenka Slováčková – 9.A

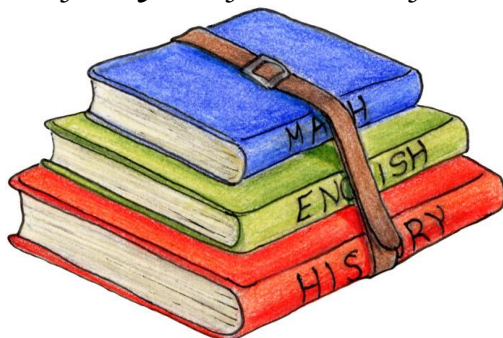

*Venku prší, ty se nudíš,
Koukáš z okna a jen tak sedíš,
Vezmi knížku, začni číst
Neboj se jí otevřít
Začteš se a nevnímáš,
Když ji dočteš, rozjímáš,
Venku už neprší, ale ty to nevidíš...
Pro další knížku se natáhneš
A už od ní nevzhledneš,
Dokud ji nedočteš.*

Kničky

Marek Ševčík – 9.A

*Jsou jich plné knihovny, leží tam a koukají,
jak si lidé kolem nich vesele broukají.
Odpočívají v klidu na poličkách, čekají až přijde jejich chvíle,
přesně to jim vyhovuje, na tohle jsou zvyklé.*

RECENZE PÁRKU:

Hypnotizér

Lars Kepler

Román „Hypnotizér“ je dalším obrovským čtenářským úspěchem švédské literatury, který jakoby převzal štafetu po celosvětovém bestselleru Stieg Larssona „Milénium“. Snad jen na rozdíl od Larssona si autor (vlastně autoři) „Hypnotizéra“ slávu a s ní spojované bohatství užijí. Co jsem myslel tím „autoři“? Jméno Lars Kepler je totiž pseudonym manželské dvojice Alexandera a Alexandry Coelho Ahndorilových, ve Švédsku už zavedených autorů.

Co vlastně „Hypnotizér“ je? Velmi dobře to charakterizuje citace z přebalu: „... thriller, který odhaluje temné stránky lidské duše a otvírá bránu lidského zatracení.“ Tento až snad dantovsky laděný popis skutečně vystihuje to podstatné z knihy. Naprosto bezcitné vraždy dospělých, ale i dětí, jsou už obsahem mnoha stovek thrillerů a všeobecně bychom mohli říci, že pachatelé těchto činů nejsou zcela psychicky normální bytosti. V případě „Hypnotizéra“ se ale o psychické zvrácenosti dá mluvit zcela bezprecedentně. Hlavní pachatelé jsou skutečně lidé s diagnostikovanou nepřičetností. O „normálnosti“ se v jejich případě mluvit nedá.

Příběh začíná naprosto bestiální vraždou jedné rodiny, kdy jsou těla členů nalezena doslova rozřezána jako prasata na jatkách. Jen jeden z rodiny Ekových masakr snad přežije. V jeho stavu ho nelze normálně vyslechnout, a proto je povolán Erik Maria Bark, uznávaný psychiatr a bývalý odborník na hypnózy coby terapeutického prostředku. Ale před deseti lety za dramatických událostí s hypnózou skončil a veřejně přísahal, že už ji nikdy nepoužije. Nyní je na nátlak policie ochoten přeživšího zhypnotizovat a dostat z něj podrobnosti vraždění. Tím vypustí do světa démona, který ho s celou rodinu zavrhne do zatracení.

Román patří svým pojetím k proudu evropských detektivek, či thrillerů, kde se na rozdíl od amerických příběhů jakoby nekladl důraz jen na samotné vyšetřování zločinu, kde hlavní roli nehraje tak v Americe populární forenzní vyšetřovací metoda, ale kde se hlavní důraz klade především na člověka samotného. Ať to jsou případy Wallandera od Henninga Mankela, román „Sluneční bouře“ Asa Larssonové či irská detektivka „V lesích“ od T. Frenchové, i v „Hypnotizérovi“ nelze jednoznačně tvrdit, kdo je hlavní postavou. Každá postava je zde důležitá, každé se věnuje stejné množství prostoru. Díky tomu je kniha napsaná netypickým stylem, kdy děj je rozdělen do mnoha kapitol, ve kterých je příběh vyprávěn z pohledu různých postav. To je myslím jedním z hlavních prvků těch „evropských“ moderních detektivních románů. Člověk v nich není brán jen jako vyšetřovatel, oběť, nebo pachatel, ale jako neopakovatelná svébytná postava, které má svůj vlastní život.

Přitom ale „Hypnotizér“ je skutečně napínavé čtení plné bestiální vražd. Autoři dokázali vytvořit tak děsivý obraz zločinů, že po přečtení bych do Švédska nejel, ani kdyby mi to někdo zaplatil. Manželé Ahndorilovi vykreslili svoji zemi jako místo balancující na hraně anarchie a nekontrolovatelného zločinu. A to nemluvím o samotných vraždách. Čtenář se musí až podívat na „démonickou“ fantazii autorů. Způsob myšlení pachatelů překonal hranici normálnosti a pohybuje se v oblasti krvavého šílenství. Moc bych snad nepřeháněl, kdybych tvrdil, že i kultovní dr. Hannibal Lecter by se mohl přiučit. Autoři se sice nevyžívají v morbidních popisech, přesto i chladné náčrtky vražd jsou pro čtenáře šokující.

Pokud bych měl knize něco vytknout, tak možná to, že autoři se pohybují na velmi tenkém ledu, co se týče uvěřitelnosti. Těch hrůz, které se udály vlastně jedné rodině během několika předvánočních dnů, je skutečně až neuvěřitelně mnoho. I z pohledu psychické výdrže jednotlivých postav.

Tento celoevropský bestseller přeložila pro brněnské nakl. HOST Azita Haidarová, překladatelka Stieg Larssona.

BoboKing

Spěšný vlak Ch.24.12

Jan Poláček

Český autor fantastických příběhů Jan Poláček (*1957) nemá za sebou tak rozsáhlou bibliografii, ale přesto je to autor, se kterým se musí počítat. Je držitelem Ceny Karla Čapka za povídku „Pán síti“ (ve sbírce Kyber Punk & Heavy) a za román „Spánek rozumu plodí nestvůry“ získal cenu Knižního klubu.

Jeho poslední román „Spěšný vlak Ch.24.12.“ vydaný v nakladatelství Argo, patří do kategorie často zvané jako alternativní historie. Tento sci-fi příběh se odehrává na počátku 50. let minulého století, tedy pár let po ukončení druhé světové války, kdy to „něco jiného“ je fakt, že hitlerovské Německo válku vyhrálo a ovládá většinu světa. Děj nás zavádí do malého českého města Chrud, do kterého se po službě v německém vojsku vrátil hlavní hrdina Walter Fleischer (před poněmčením Martin Řezníček). Ale doba nadšeného nacistického boje za lepší arijské zítřky s válkou skončila. Situace se změnila radikálně. A právě „revoluční“ změny, které v této fiktivní době prosazuje Hitler se svými mocipány – odsouzení vojáků jednotek SS za válečné zločiny, odsouzení Reinharda Heydricha za holocaust a koncentrační tábory – vytváří jistou paralelu k reálným socialistickým dějinám v našich zemích na počátku 50. let. Hrdinové z války, kteří ale bojovali na „špatné“ západní frontě, jsou perzekuováni, i političtí bojovníci z revolučního roku 1948 jsou najednou shledáni jako reakcionáři a mizí ze světa, často přímo fyzicky.

V tomto chaotickém světě, který by vlastně po velkém vítězství arijského nadnároda měl být rájem na zemi, jakoby místo pro bývalého elitního vojáka Waltera neexistovalo. Jako specialista pro super tajné Hitlerovy zbraně posledního soudu se po návratu domů živí jedinou nabídnutou prací – jako metař ulic. Svět válečných hrdinů se mění ve svět postav společenských odpadlíků. Celá jeho rodina živoří. Autor nám po malých dávkách odhaluje tajemství zamlčované smrti hrdinova bratra, či tajemné krvavé role jeho otce, fanatického státního zaměstnance říše, vykonávajícího spravedlnosti ve zdejších kraji.

Jak už se píše na přebalu, je to vlastně komorně laděný příběh. Pro skutečné hard scifisty by možná kniha mohla být jistým zklamáním. Žádné akční scény, války s tajnými Hitlerovými zbraněmi, ani neočekávaná mimozemská invaze. Naopak pro mainstreamové čtenáře by to mohlo být velmi přístupným dotekem fantastické literatury.

„Spěšný vlak Ch.24.12“ je příběh člověka, který nejen ztrácí iluze o své roli v tomto „vítězném“ světě, ale sám najednou neví, v co vlastně věřit, co je mocenská (nacistická) propaganda, co realita, prostě vůbec co momentálně dělat ze svým životem a s životem své umírající matky. V knize bych spíše vyzdvihнул celkovou atmosféru a autorovy nápaditě vytvořené charaktery. Děj knihy je značně ponurý a depresivně laděný, prostě přesně tak, jak uvádí nakladatel, totiž že Poláček píše ponuré příběhy, a to v temnějších obdobích svého života.

Kniha byla svojí nápaditostí a celkovým vyzněním „pozitivním“ literárním překvapením.

BoboKing

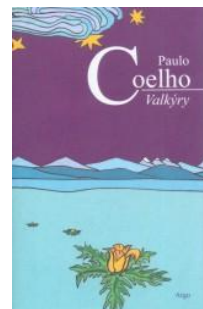
Jan Poláček (1957) vystudoval na ČVUT FEL technickou kybernetiku. Pracoval jako asistent na vysoké škole, později byl organizátorem provozu v podniku výpočetní techniky. Od roku 1990 se zabývá elektronickou sazbou textu. Počátkem roku 1991 mu vyšla sbírka povídek Ex machina vnitřně členěná podle hudebních žánrů - pop, rock, heavy metal, punk. Stal se jedním z českých představitelů literárního stylu kyberpunk, v roce 1992 získal Cenu Karla Čapka doprovázenou soškou Mloka za novelu „duchovního kyberpunku“ Pán síti. O dva roky později publikoval fantasy román V těch temných dobách, jenž se zabývá reálným světem umístěným v lidském podvědomí.

V roce 2000 získal literární cenu Knižního klubu za mainstreamový psychologický román Spánek rozumu plodí nestvůry. Jeho povídky se objevily v antologiích Lovci černých mloků, Srdce technopopu, Argonauti z jiného světa, Jiné světy. Publikoval ve francouzské sbírce sci-fi povídek editora Bruna della Chiesi Utopiae 2002.

(převzato z www.daemon.cz)

Valkýry

Paulo Coelho

Na český knižní trh přišla další kniha nejslavnějšího brazilského autora posledních desetiletí Paulo Coelho (*1947) „Valkýry“ (orig. As Valkírias). Jedná se o starší titul z roku 1992, napsaný jako autobiografický příběh o jeho cestě za anděly po Mohavské poušti, rozkládající se z většiny na východě státu Kalifornie. Jaká je tedy tato jeho kniha? Jedna z prvních recenzí u nás vyšla v Mladé frontě od Alice Horáčkové s názvem „Coelhovi vyšel další román, měl si ho však radši odpustit“. Celkem nekompromisně knihu zhodnotila jako něco, co nemá cenu ani číst. Jak A. Horáčková dále napsala, měl zůstat pouze u knihy „Alchymista“, protože vše ostatní je stále jen omiláním stejného tématu – jdi za svým snem, poslouchej svou duši či srdce. Ano, s určitostí se dá tvrdit, že jeho nejúspěšnějším a nejčtenějším dílem je „Alchymista“. Prozaický příběh o cestě za svým snem, který si jednoduchým a podmanivým stylem získal miliony čtenářů na celém světě, a to včetně mé osoby. Ale neřekl bych, že už nic dalšího skvělého nenapsal. Za skvělé považuji i „Dábel a slečna Chantal“ či „Veronika se rozhodla zemřít“.

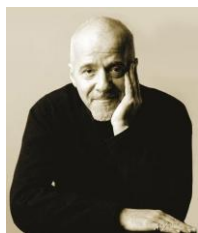
Knihy „Valkýry“ je ale stejně jako např. „Brida“ více než výpravny příběh spíše „manuálem“ pro cestu a praktikování esoteriky, magie a boží vůle. Možná proto čtenářům, kteří buď nejsou zapřísáhlí fanoušci Coelho, či příznivci tohoto esoterického či náboženského myšlení, mohou knihy tohoto typu připadat nudné, neatraktivní, a hlavně tedy bez smysluplného příběhu. „Alchymista“ má právě tu schopnost nabídnout čtenáři příběh, ve kterém není potřeba znát žádné síly magie, síly Země, andělů atd. Dává mu možnost snít o snu, štěstí či kráse, které má na dosah, ale jen díky slabosti či zbabělosti nemá sílu dojít k cíli. Kniha „Valkýry“ ale nabízí už konkrétní cestu pro člověka znalého síly magie, Boha či andělů. Přesto ale jako A. Horáčková knihu šmahem nezatrácí. Pominu-li všechnu „odbornost“ Coelho jako mága, je to přece jen čtivý příběh o cestě dvou lidí, milenců, druhů, kteří po jisté době ztrácejí své vzájemné pouto, a právě Chris v téhle náročné pouti vidí možnost, jak opět k sobě najít cestu, jak zjistit Paulův životní cíl. V tomto případě tedy naučit se slyšet a vidět svého strážného anděla.

Všetchna dobrodružství a setkání v této nehostinné zemi písku, kamení, hadů a spalujícího slunce, vedou naši dvojici k tomuto poznání a umění. A právě tyto příhody byly v knize pro mne zajímavé a čtivé. Nebudu předstírat, že jsem pochopil religiозní myšlenku channelingu (rozhovoru s andělem), přesto jsem knihu dočetl. To hovoří samo za sebe. A jestli čtenář přijme a pochopí důvod cesty Paula a Chris, zcela závisí pouze na něm samém.

Ale ať si o knize budu myslet já či všelijaké „Horáčkové“ co chceme, nic to nezmění na faktu, že popularita Paulo Coelho je u nás tak obrovská, že stejně pár dní po vydání se „Valkýry“ dostaly na vrchol prodejnosti snad ve všech velkých knihkupectvích.

V překladu Pavly Lidmilové vydalo nakl. Argo na podzim 2010.

BoboKing

Narozen 24. srpna 1947 v Rio de Janeiro, Brazílie, prošel během své cesty za svým snem mnohými zkouškami. Vychován v jezuitských školách, stal se rockovým textařem, prošel těžkou drogovou zkušeností, několikrát pobyl v psychiatrických léčebnách i v tvrdých vězeních brazilské vojenské diktatury, aby po více než třiceti letech došel svého snu – stát se spisovatelem. Paulo Coelho byl v roce 2007 organizací OSN poctěn prestižním titulem Posel míru. Od roku 2009 je také za svůj román Alchymista zapsán v Guinnessově knize rekordů jako autor nejprekládanější knihy. Jeho knihy jsou i u nás každoročně nejprodávanějšími tituly knižního trhu. Výhradním vydavatelem v Česku je nakladatelství Argo. (převzato z www.coelho.cz)